

Aku-Petteri Korhonen

Vaelluksia Itävallan ja Saksan Alpeilla



VAELLUKSIA ITÄVALLAN JA SAKSAN ALPEILLA

Aku-Petteri Korhonen

2023

© 2023 Aku-Petteri Korhonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2094-3

Alkusanat

Tervetuloa vuoristovaelluksen ihmeelliseen maailmaan!

Olen tehnyt vaelluksia eri puolilla Alpeja, Pyreneitä ja Tatraa vuosittain jo kesästä 2004 alkaen ja kirjoittanut niistä matkakertomuksia.

Euroopan lukuisista vaellusreiteistä kattavin on Alpeja pitkin Väli-mereltä Adrianmerelle kulkeva Via Alpina, josta olin aiemmin vaeltnut Nizzan ja Liechtensteinin väliset osuudet Ranskan ja Sveitsin Alpeilla. Kesällä 2023 vuorossa oli jatkaa Liechtensteinista parisen viikkoa itään Itävallan ja Saksan Alpeja pitkin. Matkan toinen kohde oli Karnischer Höhenweg Itävallan ja Italian rajalla. Pistäydyin myös Dolomiiteilla Italiassa ja Juliaanisilla Alpeilla Sloveniassa.

Edellisessä kirjassani viittasin Thomas Cookin Sveitsin Alpeille jo 1860-luvulla järjestämiin ryhmämatkoihin liittyvään kirjallisuuteen. Siitä käy hyvin ilmi, kuinka pitkät perinteet Alpeilla kulkemisessa jo on ja kuinka paljon tuon ajan kohteista on edelleen tunnistettavissa. Keväällä 2023 tein antikvariaatista Lontoossa mahtavan löydön, Karl Baedekerin kirjoittaman ja julkaiseman kirjan *The Eastern Alps – Handbook for Travellers*. On hämmäntävää huomata, että tässä jo vuonna 1903 julkaistussa matkaoppaassa annetaan vinkkejä samoihin kohteisiin, joissa olen 2000-luvulla kulkenut. Olenkin lisännyt huomioita tuosta kirjasta näihin Itävaltaan ja Saksaan liittyviin tarinoihin.

Tässä painoksessa on mukana myös kaksi aiemmin julkaistua matkakertomusta. Toinen kuvaa Saksan ja Itävallan osuuksia Münchenin ja Venetsian välisellä Dream Way -reitillä ja toinen vaelluksia Zillerin ja Stubain laaksoissa Itävallassa. Näin on kasassa kokemuksia yli 50 päiväältä Saksan ja Itävallan Alpeilla. Tästä lukupaketista saa hyvän kuvan siitä, minkälaista majalta majalle vaelluksilla on. Toivon, että siitä on viihdettä nojatuolimatkailejoille ja hyötyä vuoristovaelluksia suunnitteleville tai niistä haaveileville.

Aku Korhonen
Sörnäisissä syyskuussa 2023

Tämä on kirjoittajan kymmenes matkakertomus vuoristovaelluksilta. Aiemmin julkaistut kirjat ovat:

Haute Route – Vuoristovaellus Chamonix’sta Zermattiin (2014)

GR5 – Vuoristovaellus Chamonix’sta Nizzaan (2014)

Vuoristovaellus Dolomiiteilla lapsen kanssa – Alta Via 2 (2015)

Vuoristovaellus Pyreneillä ja kaupunkiloma Biarritzissa, San Sebastianissa, Toulousessa, Andorrassa ja Barcelonassa (2016)

Vuoristovaellus Itävallassa – Berliner Höhenweg ja Stubaier Höhenweg (2017)

Vaellus yli Alppien – Dream Way Münchenistä Venetsiaan (2018)

Vaellus Ranskan Alpeilla – GR5 Geneve-järveltä Nizzaan (2019)

Vaelluksella Sveitsin Alpeilla - Via Alpina 1 ja Haute Route (2021)

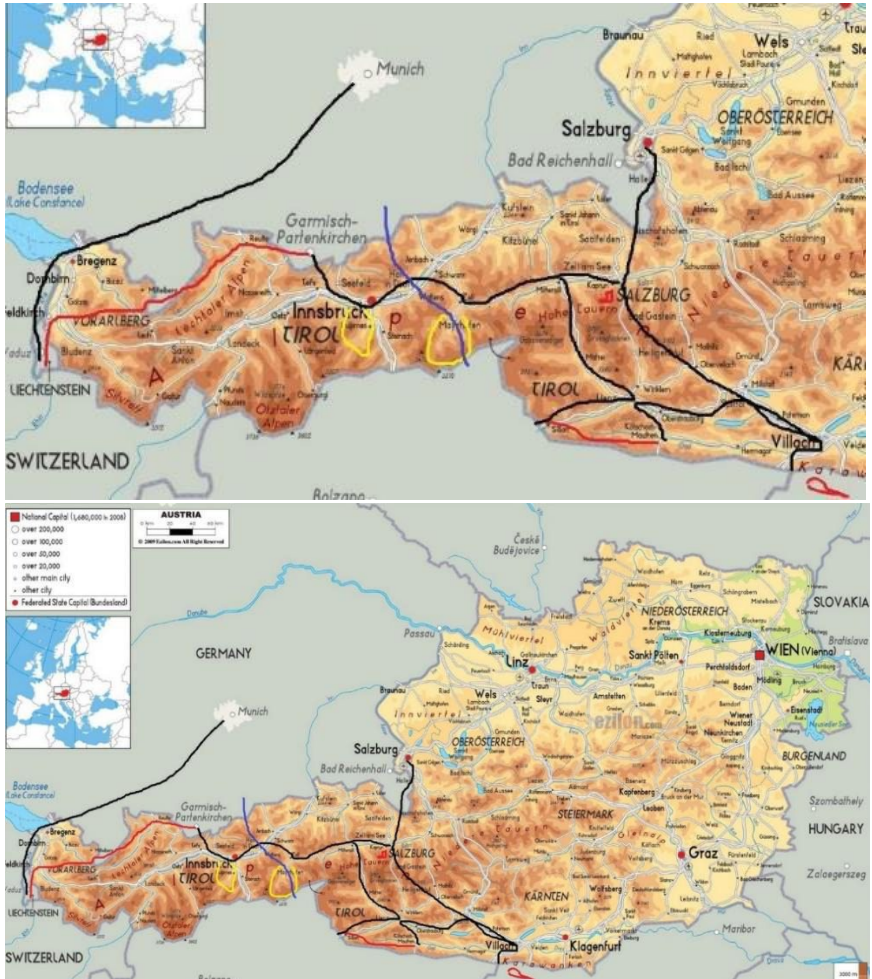
Pyreneiden vuoristossa Atlantilta Välimerelle - Vaellusta ja kaupunkilomailua (2022)

Kirjoista kolme on käännetty englanniksi ja julkaistu nimillä:

Haute Route – Travelogue from Chamonix to Zermatt hike (2014)

Trekking over the Alps – Alta Via 2 in the Dolomites and Dream Way Munich-Venice (2021)

Alpeilla kuljetut majalta majalle -reitit (suuntaa antavasti merkitty):
 Kesän 2023 vaellukset **punaisella** ja julkisilla kuljetut osuudet mustalla
 Ranskan Alppien GR5 (2014, 2019) ja Ranskan, Italian ja Sveitsin alueella
 kulkeva Tour du Mont Blanc (2012) **vihreällä**
 Sveitsin Alppien Via Alpina (2021) ja Chamonix-Zermatt Haute Route
 (2012) **oranssilla**
 München – Venetsia (2018) **sinisellä**
 Alta Via 2 Dolomiiteilla (2015) **vaaleansinisellä**
 Itävallan Zillertalin ja Stubaitalin kierrokset (2017) **keltaisella**





OSA I

Via Alpina Liechtensteinista Garmisch–Partenkircheniin

1. Helsinki – Vaduz Juhannusaatto 23.6.2023

Herääminen ennen viittä tekee tiukkaa, varsinkin vapaapäivänä. Nyt oli kuitenkin hyvä syy nousta aikaisin. Oli nimittäin taas se päivä vuodesta, kun alkaa kesäloma ja suuntaan vuoristovaellukselle. Näitä aamuja sitä nykyään odottaa kuin pikkupoikana jouluaatto. Vuorille olen suunnannut joka kesä yhtä lukuun ottamatta jo vuodesta 2004 alkaen, jolloin hurahdin vuoristovaellukseen Tatra-vuoristossa Puolassa.

Vaimo ja nuorempi poika lähtivät viemään minua kuudeksi kentälle. Poika ajoi, kun olin häntä opetusluvalla muutaman viikon ehtinyt opettaa. Nyt tähän ajokorttiprojektiin tulisi kuukauden tauko. Paluulento oli vasta 26. heinäkuuta.

Vaikka reissu oli pitkään odotettu ja suunniteltu, oli se jäädä tekemättä. Sairastuin nimittäin kolme viikkoa ennen lähtöä niin pahaan flunssaan, ettei se ollut vielä lähtiessäkään aivan ohi. Lähtöviikolla kävin tarkistuttamassa veriarvot ja muutenkin konsultoimassa lääkäriä. Mitään hälyttävää ei onneksi löytynyt. Uskalsin siis lähteä. Siihen vaiutti toki sekin, että on kertynyt vuoristokokemuksia jo melkein parinkymmenen kesän ajalta ja siinä samalla aika paljon tähän liittyvää itsetuntemusta. Eihän se tietysti ideaalitilanne ole lähteä puolikuntoisena, mutta näistä reissuista on muodostunut jo sellainen traditio ja henkireikä, että vaikea olisi ollut jättää väliin. Muistan hyvin, kuinka hankalaa oli myöntää itselle pari kesää sitten, kun satutin niskani juuri ennen lähtöä, ettei reissuun kerta kaikkiaan voinut lähteä. Nyt ei ollut se tilanne. Flunssa oli parantumaan päin ja kyseessä olisi kuukauden pituinen reissu, jolloin ehtii rauhassa reagoida mahdolliseen flunssan pahentumiseen samoin kuin muihinkin yllätyksiin, joita tällaisilla omatoimisilla ulkoilmatmatkoilla aina tulee. Olisin vain kolmen tunnin lentomatkan päässä kotoa, joten pääsee sieltä takaisinkin, jos ei suju. Lähden ainakin kokeilemaan, onnistuuko, niin ei jää jossiteltavaa.

Näissä ajatuksissa istuin kahdeksalta lähtevän Finskin koneen penkkiin. Tarkoitus oli nukkua, kuten lennoilla usein teen, mutta siitä ei tällä kertaa tullut mitään, kun kone heittelehti vähän väliä sinne tänne. Myöhemmin luin lehdestä, että Pohjois-Saksassa oli ollut tuhoisa

myrsky. Sen läpi lentäminen siis koetteli konetta. Etelä-Saksassa tuosta myräkystä ei ollut tietokaan. Münchenin kentällä otin repun hihnalta ja suuntasin aiemmalta München-Venetsia vaellusreissulta tuttuun tapaan juna-asemalle. Minulla oli etukäteen netistä ostettu lippu, jolla pääsisin Feldkirchin kaupunkiin Itävallassa. Etukäteisostos osoittautui hyväksi päätökseksi, koska minulle jäi vain varttitunti aikaa ennen junan lähtöä. Tämä siirtymä ei ole ihan perusreittiä, vaan edellyttää kolmen junan käyttöä kahdessa maassa. Olisi varmasti ollut hankalaa ostaa liput aseman automaatista. On kentällä Deutsche Bahnin asiakaspalvelupistekin, mutta sen jonot näyttivät olevan niin pitkät, etten olisi tähän junaan jonotuksen jälkeen ehtinyt.

Ei siis tarvinnut odotella juuri lainkaan jatkoyhteyttä. Pikaiset välipalaostokset aseman kaupasta ehdin onneksi tehdä. Maisemat olivat yllättävän tasaiset ja tajusinkin vasta junassa istuessa, etteivät raiteet kulje Alppien halki, vaan kiertävät Bodenseen järven itärannan kautta Itävaltaan. Hienot maisemat tuolle valtavalle järvelle, jonka rannoilla näkyi paljon pyöräilijöitä. Tuli mieleen mukavia muistoja perheolmalta reilut 10 vuotta sitten, jolloin muun muassa ylitimme tuon järven autolautalla matkalla Konstanzin kaupunkiin. Ikkunanäkymissä kiinnitti huomioita erityisesti suuri aurinkokennojen määrä pelloilla ja talojen katoilla. Tuo puoli on täällä saksankielisellä alueella todella pitkällä. Viimeisen osuuden Feldkirchistä Vaduziin menin bussilla. Se lähti juna-aseman vierestä ja lipun sai ostaa kuskilta. Kätevää.

Lähdin junalla Münchenistä kymmenen maissa ja olin perillä Vaduzissa puoli viiden maissa iltapäivällä. Junamatka Münchenistä sinne kestää siis aika kauan. Koko matka lentoineen kesti reilut yhdeksän tuntia. Perillä totesin, että tänne kannattaisi itse asiassa tulla samaa reittiä, jota käytin Sveitsin vaellukselle lähtiessä eli lentää Zurichiin ja ottaa juna sieltä tähän suuntaan. Siirtymä lentokentältä on tuossa vaihtoehdossa ainakin kolme tuntia nopeampi. No, kävi se näinkin.

Syy tänne tuloon liittyy tuohon Sveitsin vaellukseen. Myös sen aloitin näiltä seuduilta, Vaduzin lähellä olevasta kaupungista nimeltä Sargans. Siitä sitten kuljin Alppeja pitkin halki koko Sveitsin Genevenjärvelle saakka. Sieltä puolestaan olen tallustellut Ranskan Alppeja pitkin Grand Randonnée 5 eli GR5-reittiä Nizzaan, Välimerelle

saakka. Olen siis kulkenut Vaduzin ja Nizzan välisen osuuden Alpeja pitkin kulkevasta Via Alpina -reitistä. Nyt tarkoitus oli jatkaa samaa reittiä itään ja kulkea alueilla, joilla en ole ennen kulkenut. Loppujen lopuksi tarkoitus on päästä tilanteeseen, jossa olen kulkenut Alpit läpi Nizzasta Sloveniaan. Eli kuten eräs kaverini sanoi, pelata Alpit läpi. Kovin montaa aukkoa minulla ei enää tässä projektissa ole jäljellä. Nyt tarkoitus oli siis kulkea noilla reiteillä Liechtensteinista itään.

Vaduz oli minulle tuttu paikka eräältä aiemmalta reissulta. Se muistuttaa enemmän kylää kuin kaupunkia, vaikka Liechtensteinin pääkaupunki onkin. Sinne saavuttuani menin turisti-infoon, josta sain yllättäen passiini Liechtensteinin leiman. Siellä oli myös jaossa Via Alpina Switzerland -reittiin liittyviä vihkoja, joihin voi kerätä leimoja eri majapaikoista reitin varrella. Kuljin juuri tuon reitin toissa vuonna. Siitä enemmän kirjassani *Vaelluksia Sveitsin Alpeilla*. Tuolloin en tiennyt tällaisesta vihkosta enkä kerännyt leimoja. Tuskin niitä olisin kerännyt, vaikka olisin tiennytkin. Ei ole oikein minun juttuja tuollaiset leimojen keräilyt. Toisaalta olen kirjoittanut matkoista kirjoja, joten ehkä ne ovat sitten minun tapani todentaa leimojen sijaan, missä on käyty. Tämä on sarjassaan kymmenes vuoristovaelluksia kuvaava kirjani. Kolme niistä on käännetty englanniksi.

Liechtensteinista voi lyhyesti todeta, että se on perustettu 300 vuotta sitten. Maata johtaa ruhtinas, mutta käytännössä valtaa käyttää parlamentti ja kunnat. Asukkaita on alle 40 000. Sillä ei ole omaa valuuttaa, vaan käytössä on Sveitsin frangi, jonka arvo vastaa aika tarkkaan euroa. Myös eurot käyvät, mutta esimerkiksi kaupassa sain vaihtorahat frangeina. Liechtenstein on ykkössijalla hyvässä tilastossa, sillä täällä on vähiten rikollisuutta kaikista maailman maista.

Vaduzissa kävin kirkossa sytyttämässä kynttilän, kuten tapanani on vaellusreissujen alussa ollut. Tässä katolisessa kirkossa huomasin erikoisen myyntitarjouksen. Tavallisten korttien ja kynttilöiden lisäksi myynnissä oli pienissä pulloissa vitosen hintaan Weichwasser-nimistä juomaa. Ihmetytti tämä asia sen verran, että selvitin, mistä on kyse. Sana Weichwasser on englanniksi soft water eli tieteellisin termein vesi, jossa on vähän mineraaleja, kuten sadevesi. Tämä ei vaikuttanut selittävän asiaa, varsinkin kun englanniksi myyntikyltissä luki ”Holy

water”. Opin, että tässä onkin kyse katolisen kirkon keskeisistä opeista. Tämä on papin siunaamaa vettä, jolla voi pestä synnit, siis puhdistautua hengellisesti, esimerkiksi kirkkoon tullessa. Kyllähän tämä vertauskuvallinen puhdistautuminen vedellä on luterilaisillekin tuttu asia kastetilaisuuksista. Pitänee kuitenkin vielä aika paljon virrata pehmeää sadevettä Suomen joissa ennen kuin Suomen kirkoissa nähdään myynnissä pyhää vettä.

Oli jo nälkä, kun aamupalasta oli kulunut 12 tuntia eivätkä matkaeväät olleet pitkään nälkää pitäneet. Kävelykadulta löysin kebab-paikan, joka oli sopivan hintainen verrattuna kaikkiin muihin ravintoloihin. Valitsin erikoisen annoksen, Schnitzelbrotin, siis sämpylän, jonka keskellä oli wieninleike. Maassa maan tavalla. Valintaan vaikutti kokeilunhalun lisäksi myös se, että kaikki muut annokset olivat puolet kalliimpia ja esimerkiksi halvin pizza maksoi 20 euroa.

Vaduzin kävelykadun varrella olevat uudehkot julkiset rakennukset eroavat ulkonäöltään kaikista muista näkemistäni pääkaupunkien hallintorakennuksista. Ne on rakennettu kellertävästä tiilestä, samoin niitä ympäröivä aita ja aukio. Hillityn tyylikkäitä, ei todellakaan mitään vau-arkkitehtuuria. Kaupungin yläpuolella näkyy ruhtinaan palatsi, johon ei yleisöllä ole asiaa. Näytti olevan julkisivurempa siellä menossa, kuten oli menossa meilläkin omassa asunnossa Helsingissä. Varsin rasittavaa asua sellaisessa, kun lähes joka aamu joku alkaa moukaroida seinää seitsemän maissa. Ei ole ollut tänä vuonna herätyskellolle tarvetta. Voisin kuvitella, että ruhtinaalle on järjestetty väistötilat, jotta saa nukkua aamut rauhassa.

Maha täytettynä ja todettuani Vaduzin riittävästi nähdyksi menin takaisin bussipysäkille. Nyt piti vielä löytää ennakolta varaamani yöpaikka. Se oli aika paljon ylempänä rinteellä ja kun huomasin, että sinne kulkee bussi, sitä myös käytin. Oberland-hotelli löytyi helposti, kun se on bussin numero 21 reitin varrella aivan tien vieressä. Perillä selvisi syy sen paikalliseen hintatasoon nähden suhteelliseen edullisuuteen. Siellä ei ollut lainkaan henkilökuntaa. Sisäänkirjautuminen tehtiin pankkiautomaattia muistuttavalla laitteella. Se sujui ongelmitta. Huone oli siisti ja aivan riittävä minulle. Rohajdin sänkyyn ja

mietin, nousenko tänään enää ylös. Matkanteko väsytti yllättävän paljon. Olin herännyt 14 tuntia sitten.

Sää oli tänään mukavan lämmin ja aurinkoinen. Tämä auringonpaiste oli vähän liikaa minulle, kun olin ollut edelliset kolme viikkoa enimmäkseen sisätiloissa ja maannut sängyssä, Sinänsä myös Helsingissä oli ollut alkukesän hyvä sää - näin minulle ainakin kerrottiin. Julkisivuremontin pressujen takaa ei ollut ollut näköyhteyttä ulos tammikuun jälkeen.

Mietitytti huomiselle reitille siirtyminen sen verran, että päätin käydä vähän tutkimassa maastoa. Vaihdoin lenkkarit jalkaan. Vaelluksille lähtiessä pidän aina vaelluskengät jalassa koneessa siltä varalta, että reppu ei tule perille. Melkein kaiken muun voi ostaa perillä tarpeen tullen kaupasta, mutta hyvin muotoutuneita vaelluskenkiä ei. Nämä olivat vielä harvinaisen tutut versiot. Olin kulkenut niillä kolme pitkää vuoristovaellusta edeltävinä kesinä ja niiden pohjat olivat viime kesän lopulla jo aivan sileät. Ei niillä voinut enää vuoristoon lähteä. Harmitti ajatus uusien kenkien ostamisesta, kun pitää totuttaa jalat niihin ja toivoa, että lesti on oikea. Mennessäni varustekauppaan sain kuulla, että Meindlin kenkiin voi myös teettää uudet pohjat. Tämä kuulosti hyvältä. Saisin pitää hyvin muotoutuneet kenkäni, mutta sileät pohjat vaihtuisivat uusiin. Vein kengät tähän asiaan valtuutetulle suutarille ja sain niihin uudet pohjat. Ei se ilmaista ole, mutta arvelin, että hintansa väärti. Mikään ei ole niin ankeaa kuin rakko jalassa vaelluksella. Vanhaan tapaani olin ostanut liner-sukiksi silkkisukat, joten olin aika varma, ettei ainakaan rakkojen kanssa tule ongelmia, kuten ei ole tullut edellisilläkään reissuilla. Tämä ennuste piti paikkansa.

Lähdin siis lenkkareissa (joita pidän mukavuussyistä aina näillä reissuilla mukana, vaikka painoa niistä tuleekin lisää) katsomaan tarkemmin, mistä huominen reitti lähtee. Hotellin lähellä oleva kirkko piti tietysti tavalliseen tapaani käydä katsomassa. Hienot, värikkäät lyijylasit ja erikoinen leveä puukatto, jollaista en ennen ollut nähnyt. Myös täällä, kuten päivällä näkemässäni kirkossa, oli menossa jumalanpalvelus. Seurasin sitä parikymmentä minuuttia ja jotain luulin papin sanomisista jopa ymmärtäväni. Ei ollut pelkkää istuskelua tämä, vaan

varsin aktiivista toimintaa. Ylös noustiin nimittäin vähän väliä. Polvilleenkin osa meni, mutta sen jätin väliin. Katolisilla nämä tilaisuudet ovat selvästi liikunnallisempia kuin meillä luterilaisessa kirkossa. Pyssy polvinivelet kunnossa. Mielenkiintoinen kokemus tämäkin.

Jatkoin ylämäkeä kiemurtelevaa tietä pitkin. Rein-joen alku virtasi rauhallisesti leveän ja tasaisen laakson pohjalla ja aurinko laski laakson vastapuolella kohoavien vuorten taakse. Hieno maisema ja väritys, täytyy sanoa. Siinä tietä ylämäkeen kävellessäni aika pian tajusin, että Gaflei, josta suunnittelin huomenna aloittavani kulkemisen, onkin yllättävän kaukana hotellilta. Matka sinne on kokonaisuudessaan ylämäkeä. Olin tätä varmastikin hotellivarausta tehdessä jo miettinyt ja muistan hämärästi, että tarkoitus oli vielä katsoa, löytyisikö lähempää reittiä parempi majoitusvaihtoehto. Se oli kuitenkin jäänyt tekemättä. Nyt tajusin, että huominen etappi on jo sinänsä pitkä ja jos siihen vielä lisää tämän mäen nousun alkuun, siitä voi tulla tuskien taival. Viimein käveltyäni ylämäkeä noin puoli tuntia näin reittimerkiltä näyttävän viitan, jossa luki ”Gaflei 2 ½ h”. Se oli tästä siis vielä todella kaukana.

Yritin selvitellä bussiyhteyksiä ja kävi ilmi, että Gafleihin pääsee bussilla (numero 22). Sen aikataulu viikonloppuna ei kuitenkaan sopinut minun aikatauluuni. Olisi pitänyt joko ottaa aikaisempi bussi ja jättää hotelliaamiainen väliin tai odottaa vasta yhdeksältä lähtevää bussia. Syödä kuitenkin piti enkä halunnut jäädä odottelemaan, kun edessä oli pitkä päivä. Aikatauluongelmaa ei olisi ollut, jos olisi ollut arkiaamu, koska arkisin tuossa hotellissa saa aamupalaa jo 6.30 ja näin ehtisi syödä ennen seitsemältä lähtevää bussia. Huomenna oli kuitenkin lauantai ja aamupalalle pääsisi vasta 7.30.

Palatessani hotellille huomasin aulassa taksifirman kortin. Soitin numeroon ja esitin asiani. Kyllä se järjestyy. Sovittiin, että hän tulee aamulla kahdeksalta hotellin eteen ja vie minut reitille. Ei ole ihan ilmaista tuo taksin käyttö täällä, mutta huomisen suunnitelman toteuttamisen varmistamisen kannalta olin valmis maksamaan ekstrapäivä.

Osasyys tälle etäisyyksien väärinarvioinnille oli siinä, että tälle reitille lähtiessäni minulla ei ollut aiempien vuosien tapaan kunnollista reitti-kuvausta. Olen käyttänyt paljon Ciceronen kustantamia oppaita, mutta

tälle osuudelle sellaista ei ole enkä muualtakaan englanniksi sellaista löytänyt. Olin tutustunut reittiin Via Alpina -reittien nettisivujen <http://www.via-alpina.org/en/> avulla Siellä on sinänsä ihan käyttökel-poinen kuvaus, mutta siinä ei ole mitään tämän tyyppistä käytännön tietoa reitin ympäriltä. Se on lisäksi rakennettu niin, että sitä luetaan idästä länteen, kuten suurin osa kulkijoistakin tällä reitillä kulkee. Mi-nulla oli kuitenkin vastakkainen suunta eivätkä sen kuvaukset oikein toimi niin päin, vaikka sinänsä reitin pituuden, korkeuserot ja profiilin näkee molempiin suuntiin. Sen verran oli kuitenkin jo kokemusta vuoristomaisemissa kulkemisesta, että uskalsin lähteä tältä pohjalta liik-keelle. Tulevina päivinä sitten nähdään, kannattiko.

Toinenkin uutuus käytännön järjestelyissä edelliskertoihin nähden oli. Olin nimittäin ensimmäistä kertaa liikkeellä ilman paperikarttoja. Mi-nulla oli vain nettisovellus puhelimessa (Gaia GPS). Mukana oli kaksi puhelinta. Toinen oli enemmänkin varmuuden vuoksi, jos toiselle sat-tuu jotain, mutta myös siksi, että voin käyttää toisella puhelimella kart-tasovellusta ja toisella kameraa. Arvelin, että näin en joudu tilantee-seen, jossa akku tyhjenisi ainoasta puhelimesta kesken etapin tai pu-helin menisi hukkaan ja olisin ilman karttaa. Saapa nähdä, kuinka äijän käy ja oppiiko vanha koira vielä uusia temppuja.

Laitoin viestiä kotiin. Siellä olivat vaimo ja nuorempi poika. Van-hempi poika oli Brysselissä, jonne oli pari viikkoa sitten mennyt va-paaehtoistyöhön Suomalaiselle merimieskirkolle. Tuttu paikka meille molemmille. Kävimme siellä edellisenä kesänä siirtyessämme Pyre-neille Brysselin kautta. Tuosta Ryanairin lakon vuoksi melkoiseksi seikkailuksi muuttuneesta siirtymästä enemmän kirjassani *Pyreneiden vuoristossa Atlantilta Välimerelle*. Poika ei siis päässyt vaelluskave-riksi tänne tänä kesänä. Vaimo ei ole tästä harrastuksesta kiinnostunut, kun ei pidä korkeista paikoista. Nuorempi poika taas ei näe mitään järkeä kävellä mahdollisimman hankalalla tavalla paikkaan, jossa on vain ahdasta majoitusta, ja jatkaa taas seuraavana päivänä mäkeä ylös seuraavaan majapaikkaan ja niin edelleen. Tietty pointti hänellä tuossa kyllä on, kun sitä noin miettii. En ole myöskään löytänyt ketään kave-ria, joka näkisi tässä niin suurta mielenkiintoa, että haluaisi käyttää lomapäiviään kävellen säiden armoilla mäkeä ylös ja alas.

Ymmärrän heitä kaikkia täysin. Tästä ei tule yhtään mitään, jos ei ole kiinnostusta olla vuorilla. Päivä pari menee toki pelkällä innolla lähes kenellä tahansa, mutta pari-kolme viikkoa on eri asia. Minulle se taas on juuri se juttu. Siis olla vuoristossa, ei vain käydä tai päästä nopeasti perille johonkin. Toinen syy on uusien paikkojen näkeminen ja uusien kokemusten kokeminen. Niitä tällaisilla omatoimireissuilla todellakin riittää. Käy tämä yksinkin. Useamman kuukauden olen viime vuosina yhteensä yksin vuorilla jo kulkenut. Minulla oli nyt käytettävissä riittävästi aikaa rauhalliseen kulkemiseen, koska edelliseltä vuodelta oli säästynyt pari lomaviikkoa tälle vuodelle.

Kirjoittelin nämä tarinat ylös hotellin alakerran ruokailutilassa. Siellä oli itsepalvelu- ja omatuntoperiaatteella toimiva avoin baari, josta sai ottaa kahvia ja ostaa muita virvokkeita sekä pientä purtavaa. Kymmenen maissa menin huoneeseeni, pakkasin kamat aamua varten valmiiksi ja menin väsyneenä, mutta tyytyväisenä nukkumaan. Kuluihan se juhannus näinkin. Edelliskesänä oltiin Brysselissä matkalla Pyreneille ja pääosa muistakin juhannuksista 2000-luvulla on mennyt ulkomailla, enimmäkseen näissä merkeissä.

On ollut tapana kirjata ylös kustannuksia, koska arvelen siitä olevan apua matkaansa suunnitteleville. Juna- ja bussilipuista tänään kertyi yhteensä noin 70 euroa, hotellista 120 euroa ja ruuista noin 30 euroa. Ennen matkaa olin ostanut puhelimen karttasovelluksen (30 e) sekä hyvissä ajoin etukäteen Helsinki-München välin suorat edestakaiset lennot (muutettavissa olevat liput sisältäen matkatavarat, 330 e). Vaatteita en juuri ostanut, kun niitä on edellisiltä reissuilta. Pelkästään tätä reissua varten ostin vain silkki- ja villasukat. Kulut ensimmäisen päivän jälkeen olivat yhteensä noin 600 euroa.

2. Vaduz – Feldkircher Hütte

Heräsin seitsemältä. Laitoin kamat päälle ja menin alakertaan puoli kahdeksalta alkavalle aamupalalle. Tarjoilut olivat hyvät. Aamulla paikalla oli myös aamupalat valmistanut nainen, joka teki omeletin.

Harmaapäinen taksikuski odotti minua sovituksen mukaisesti hotellin edessä kahdeksalta. Se, mitä en odottanut, oli auton tyyppi: Hieno musta S-sarjan Mercedes. Tämä vaellus alkoi tyylillä! Enpä ole koskaan näin hienossa autossa tainnut istuaakaan. Auto oli iso, mutta ihmehen sulavasti se kulki kapeaa, mutkaista asfalttitietä ylemmäs rinneelle. Kuski ajoi todella kovaa vauhtia. Kyyti oli kallis (40 e), mutta jälkikäteen ajatellen hyvä sijoitus. Nyt pääsin reitille vartin yli kahdeksan, kun seuraava bussi olisi tullut vasta yhdeksältä ja ollut perillä Gafleissa varmaankin vasta kymmenen maissa. Nämä viileät aamutunnit on syytä käyttää hellepäivinä hyödyksi, jos edessä on pitkä etappi, kuten tänään oli.

Gafleissa ei ole oikeastaan muuta kuin parkkipaikka ja joku klinikka. Kuski sanoi, että se on burnoutin saaneille, mitä se sitten tarkoittikin. Aiemmin mainitun laaksosta tulevan bussin päättäri on tuolla samalla parkkipaikalla. Kyltin mukaan etapin loppupäässä olevalle Gafaduranimiselle majalle olisi noin viiden tunnin kävely. Olin menossa vielä vähän kauemmas tänään, Feldkircher Hüttelle. Arvioin, että sinne olisi vielä pari tuntia pidempi matka kuin tuolle kyltin osoittamalle majalle. Edessä olisi siis ainakin seitsemän tunnin kävely vuoristossa.

Tästä etapista voi suoraan sanoa, että se ei sovi kaikille. Jos ei pelkää korkeita paikkoja ja avoimia jyrkänteitä, se on kuitenkin erityisen suositeltava. Reitin alussa on varsin osuva ohje: Only for sure footed with no fear of vertigo.

Aluksi kuljin varttitunnin metsän keskellä kapeaa polkua ennen saapumista pääreitille. Se muuttuu pian jyrkän ja kallioisen vuorensinämän reunalla kulkevaksi kapeaksi kivipohjaiseksi reitiksi. Ylhäällä on jyrkkä vuoren seinämä ja alhaalla lähes suora pudotus laaksoon. Useissa kohtaa kallioon oli asennettu vaijereita, joista voi pitää kiinni kapeammissa kohdissa. On myös betonista valettuja portaita ja pieniä

Tervetuloa nojatuolimatkalle vuoristoon!

Tällä kertaa lähdetään liikkeelle Liechtensteinista, josta kuljetaan Itävallan ja Saksan Alppeja pitkin Garmisch-Partenkircheniin. Toisena kohteena on maisemiltaan huikea Karnischer Höhenweg Itävallan ja Italian rajalla. Matkan lopussa pistäydytään myös Slovenian Alpeilla.

Kirjaan on liitetty aiemmin julkaistun Vaellus yli Alppien - Dream Way Münchenistä Venetsiaan -kirjan Saksan ja Itävallan etappeja kuvaavat osuudet sekä päivitetty versio Vuoristovaellus Itävallan Alpeilla - Berliner Höhenweg ja Stubaier Höhenweg -kirjasta. Näin on koossa yli 50 vaelluspäivää Saksan ja Itävallan Alpeilla kattava lukupaketti.

Kirjasta saa tietoa vaelluksen suunnittelusta, reiteillä kulkemisesta, varusteista, majoittumisesta ja muista omatoimiseen vuoristovaellukseen liittyvistä käytännön seikoista. Se sopii omaa vaellusmatkaa suunnittelevalle ja matkailusta yleisemminkin kiinnostuneelle. Näkökulmana ei ole kilpailuhenkinen henkselien paukuttelu, vaan peruskuntoisen perheenisän humoristinen tarinointi päivittäin eteen tulevista uusista tilanteista ja niihin liittyvistä valinnoista sekä vaelluksesta ja elämänmenosta yleisemminkin.

Kirjoittaja on kulkenut vuoristoreiteillä kesäisin jo vuodesta 2004 alkaen. Hänellä on kokemusta majalta majalle vaelluksilta Ranskan, Italian, Itävallan, Saksan, Sveitsin ja Slovenian Alpeilta sekä Pyreneiden vuoristosta ja Tatralta. Tämä on hänen 10. vuoristovaelluksia kuvaava matkakertomus.

